

Wirth Imre

SEMMI SINCS, dermedsz magadra,
szórendek, mondatok hagynak
el, hogy visszatértél – ülj le,
és kortyolj csak forró kávét,
csésze, cukor kiskanállal,
nincs távolabb. Nézz magadba,
semmi sincs, köhögsz bele a
tenyeredbe. Nézed, kié.
Betűk morzsolódnak benne,
éltvonalakon látod,
hogy szavak potyognak széjjel,
vagy azt sem, csak hallgatsz, minek,
nem érted, mit akart itt egy
ember – mondatokat fűz a
hajába, színes gyöngyöket
cserélne valamire még.

A MENNYBOLT örökké omlik,
szítál, szítál a por mindig.
Tollak, szóval keveredve.
Mennyire más ez az este.
Teám felszínén bogarak,
barna hártya reggel óta.
Kedvetlen keverem a fényt,
a vásznon tiltakozó, kék
emlékek. Miért nem tudok
elmenekülni belőled!